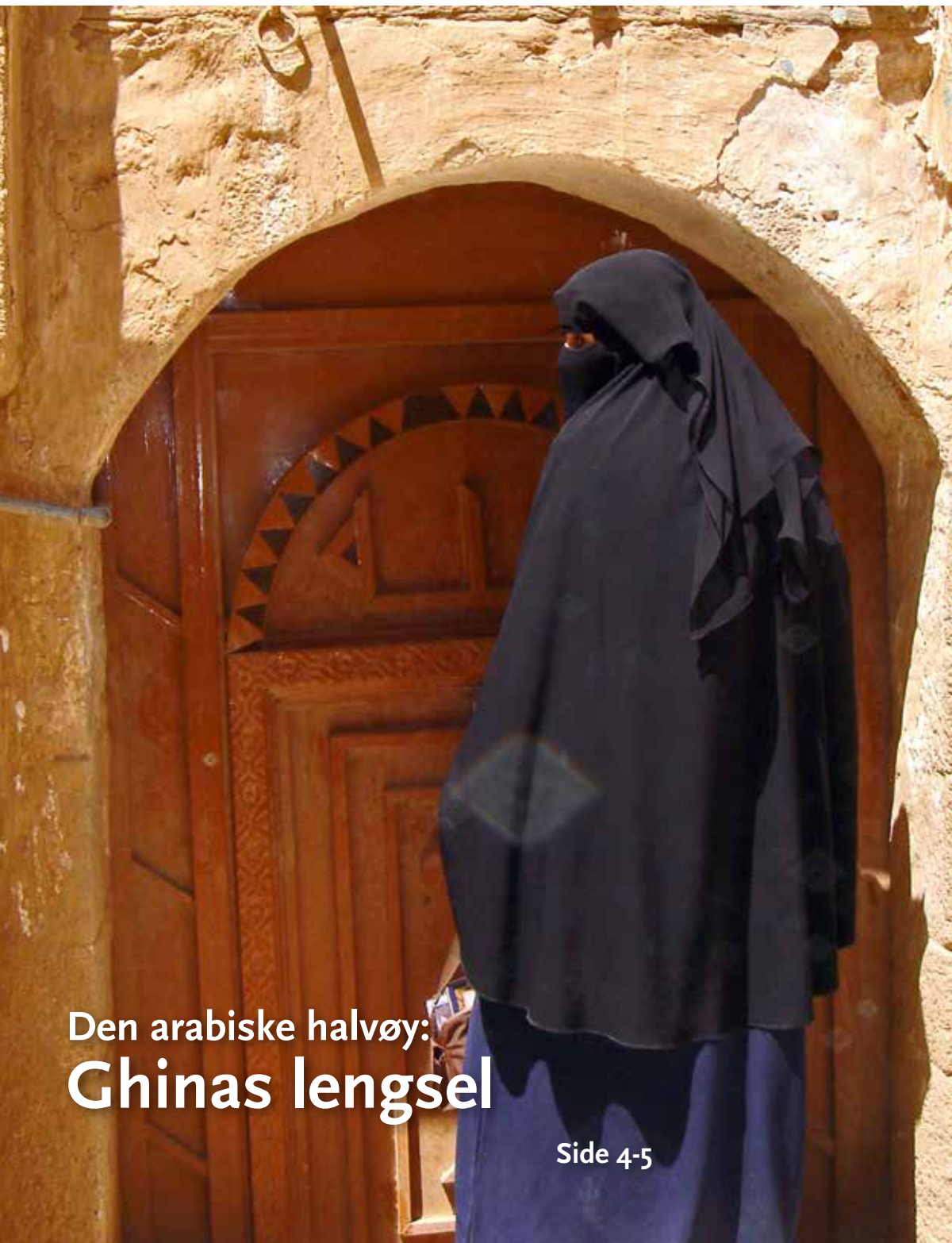

MAGASINET

stefanus

44. ÅRGANG – NR. 3 / MAI 2014

Den arabiske halvøy:
Ghinas lengsel

Side 4-5

EGYPT

Når offeret får skylden

Side 6-7

TYRKIA

Hvorfor engasjere seg?

Side 8-9

NORD-KOREA

Nytt fra landet

Side 10-11

BURMA

Reisebrev fra en velstående turist

Side 12-13

Foto: Lars O. Flydal

LEDER

Nigeria lider

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
hag@stefanus.no

Boko Haram er en jihadistisk terrororganisasjon som har som mål å innføre sharia-lover og å ramme alt som måtte stå i veien for etableringen av en islamistisk stat. Angrepene, som særlig har rammet det nordlige Nigeria, men også nabolandene, har kostet tusener av uskyldige borgere livet. Bombing av kirker, kidnapping av turister og angrep på politistasjoner og offentlige bygninger er noen eksempler. Kristne rammes aller sterkest, men også andre som forbindes med noe «vestlig» blir sterkt berørt.

Pålitelige kilder viser følgende:

- Boko Haram i 2012 var rangert som den nest mest dødelige terroristgruppen i verden, bak Taliban, men foran al-Qaeda. Boko Haram er antatt å stå i forbindelse med somaliske al-Shabaab og al-Qaeda i det islamske Maghreb (AQIM), sistnevnte en framvekst av en algerisk salafistgruppe.
- Over 5 000 liv er gått tapt de siste årene gjennom Boko Harams virksomhet, inkludert FN-ansatte som ble drept i forbindelse med bombingene av en FN-bygning i 2011.
- Nesten en tredjedel av de religiøse institusjonene i verden som ble angrepet i 2012 var lokalisert i Nigeria, hvor Boko Haram særlig angrep kirker.
- Det var flere angrep på religiøse institusjoner i Nigeria enn det var angrep på diplomatiske organisasjoner rundt om i verden til sammen (inkludert Den afrikanske union, EU, Verdensbanken, Verdens helseorganisasjon, FN samt konsulater og ambassader).

Den nigerianske regjeringen har angivelig bevilget tretti millioner amerikanske dollar til å rehabilitere FN-bygningen i Abuja etter bombingene i 2011. At over 300 kirker er blitt ødelagt siden FN-bombingen, et halvt dusin moskeer angrepet, og tusenvis av boliger og bedrifter er blitt slettet med jorden, har fått minimal oppmerksomhet. Desperate ofre som ikke får den nødvendige støtte, kan lett dras med i en kjede av hevnaaksjoner.

Tiden er virkelig kommet for å gjøre slutt på lidelsen og å yte ulike former for bistand til ofrene. Det er snakk om en stor humanitær krise. Nigeria, som selv har vært kjent som et nokså sjenerøst land i sin håndtering av flyktninger, opplever nå at mange av «deres egne» flykter til nabolandene Kamerun, Tsjad og Niger.

Det er behov for en rekke øyeblikkelige og langsiktige humanitære hjelpetiltak. Ifølge FNs flyktningorganisasjon er 5,9 millioner mennesker berørt av opptøyene. Det er også behov for kompensasjon for de enorme ødeleggelsene på kirkebygninger i det nordlige Nigeria, og nigerianske flyktninger bør kunne få hjelp til å returnere til trygge områder i sitt hjemland.

Stefanusalliansen gir sitt bidrag. Vi har god kontakt med organisasjoner som arbeider i eller for Nigeria. Gjennom støtte til organisasjonen Christian Solidarity Worldwide – Nigeria er vi de stemmeløses røst og støtte. Vi bedriver lobbyarbeid overfor politiske myndigheter og viktige premissleverandører, et aktivt informasjonsarbeid – og vi leter stadig etter riktige arenaer for både protest og dialog.

Hvordan kan vi mobilisere til et positivt samfunnsansvar som gir Nigerias befolkning håp om varig endring? Hvordan kan kristenheten yte bistand til kristne brødre og søstre som lider alle mest? Problemstillingen er krevende nok for nigerianerne selv, men også for oss som er nokså ukjent med vold og forfølgelse.

La oss lytte til G. K. Chestertons drøm: «**Jeg vil ha en kirke som beveger verden, ikke en som beveger seg med den.**»

Hans Aage Gravaas
generalsekretær

Utgiver Stefanusalliansen
Ansvarlig redaktør Hans Aage Gravaas
Redaktør Gisle Skeie
Redaksjon Elisabeth Engelsviken
Kristin Storaker
Hilde Skaar Vollebæk
Thea Haavet

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri
Forsidefoto Fra Den arabiske halvøy
Opplag 18 000
Kontor Trondheimsveien 137
Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo
Telefon 23 40 88 00

E-post post@stefanus.no
Hjemmeside www.stefanus.no
Styreleder Jan Gossner
Repr.skapsleder Karin Riska
Org. nr. 970276432
Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto
Revisor BDO AS

To av kirkemedlemmene som opplevde mishandling mens de var fengslet. (Foto: Patricia Castellanos/avisen «Expresión Informativa»)

Send protestbrev til Mexico!

I Mexico, som er hovedsakelig katolsk, opplever mange protestantiske menigheter at de er totalt uønsket i sitt lokalsamfunn.

Slik er det også for en protestantisk menighet i San Juan Ozolotepec i delstaten Oaxaca. Kommuneordføreren har erklært at kommunen skal være et protestantfritt område. Etter at borgermesteren truet med å brenne protestantene og kaste likene i en fjellkløft, gikk flere menighetsmedlemmer sammen om en offentlig klage til myndighetene i mai 2013. Istedenfor å gripe inn, økte myndighetene presset mot dem kraftig. Det endte med at ordføreren fikk pastoren og flere menighetsmedlemmer arrestert og torturert i november i fjor.

«Vi må rive ned tempelet, lynsje, fengsle og torturere protestantene», oppfordret kommuneordføreren, Cruz González, i full offentlighet. Samtidig fengslet han pastoren for den protestantiske kirken og tre menighetsmedlemmer uten lov og dom. Først etter at nasjonale myndigheter noen dager senere reiste til kommunen, ble de løslatt, med tydelige tegn på mishandling. Ofrene og deres familier våget ikke å bli igjen i San Juan Ozolotepec.

Frem til nå er ingen blitt tiltalt for den urettmessige fengslingen, mishandlingen eller ødeleggelsen av eiendom. Det er heller ingen beskyttelsesmekanismer på plass som kan gi protestantene trygghet om at dette ikke vil skje igjen.

I Mexico har det utviklet seg en uheldig kultur der de som

er i majoritet, mener å ha rett til å betrakte andre religiøse grupper som fiender. Hvis protestanter ikke ønsker å delta i katolske festivaler i områder der katolikkene er i majoritet, kan de bli straffet gjennom å få strøm og vann avkuttet, få eiendommer ødelagt, bli kastet ut av landsbyen, arrestert eller lynsjet. I noen tilfeller der protestantene er i majoritet, har de handlet på samme måte og utøvd vold og press mot katolikker og baptister.

Denne appellsaken er bare en av mange. Vår søsterorganisasjon Christian Solidarity Worldwide (CSW) jobber med over 50 saker i kun én av Mexicos delstater.

Vi ønsker at meksikanske myndigheter skal ta både denne spesielle saken og det generelle problemet på alvor, slik at også de som er i religiøst mindretall kan føle seg trygge og utøve sin tro fritt. Takk for at du er med!

Gå til www.stefanus.no – last ned appellbrevet, signer og send!

Med vennlig hilsen

Lisa Winther
rådgiver menneskerettigheter

Bli appellvenn! Brev, e-post eller SMS. Se våre nettsider: www.stefanus.no

Ghinas lengsel

Ghina på Den arabiske halvøy hadde et dypt ønske om å kjenne Gud. Første gang hun fikk se en bibel, hørte hun en røst si: «Det er denne boken du skal lese.»

Tekst: Ingvar A. Isene

Da jeg første gang besøkte dette landet på Den arabiske halvøy, fikk jeg vite at det kun var fire nasjonale etterfølgere av Jesus. De visste ikke om hverandre. Det ville være for risikabelt å bringe dem sammen, i tilfelle noen av dem skulle være falske troende som ville angi dem. Ti år senere sitter jeg foran Ghina, som forteller hvordan hun kom til tro på Jesus. I hennes husmenighet er det nå åtte nasjonale disipler av Jesus.

Fortellingen er Ghinas vitnesbyrd, slik jeg fikk høre det av henne selv, fortalt videre til oppmuntring for deg som ber om at Guds rike skal komme i landene på Den arabiske halvøy.

Marerittet

– Da jeg var liten, ønsket jeg å være sammen med Gud. En litt underlig tanke, for i islam lærer vi aldri at Gud elsker oss, men jeg kjente sterkt inni meg at jeg elsket Gud. Jeg hadde lært at Gud var rettferdig og at han straffet synd, så jeg fryktet at han ville straffe meg for syndene mine.

– Jeg visste at det var en Gud som hadde skapt universet og alt som er. Jeg hadde også hørt at Jesus var en profet og at Gud var god. Hvordan kunne jeg kjenne Gud? Begynnelsen på et svar kom i en drøm. Jeg var bare femten år gammel.

– I et mareritt så jeg tre mørke skikkelser som angrep meg. De slo meg på armene og forsøkte å kvele meg. Så kom det en lysende skikkelse. Ved synet av ham måtte de tre mørke personene flykte. Jeg visste intuitivt at denne lysende skikkelsen måtte være Jesus, selv om ingen hadde fortalt meg om ham.

– Det underlige ved denne drømmen var at da jeg våknet, hadde jeg fortsatt merker på armene der de mørke skikkelsene hadde slått meg. Jeg forsto at dette var mer enn en vanlig drøm.

Bibelen

Flere år gikk uten at noe mer skjedde i Ghinas liv på det åndelige området. Hun ble gift og fikk et barn. Hun var

Gatebilde fra en by på Den arabiske halvøy. (Foto: Ingvar A. Isene)

stadig på leting etter meningen med livet. Hun leste Koranen, men fant ingen fred i den.

– En dag jeg satt og leste Koranen, var jeg svært trist og langt nede. Da kom mannen min hjem med en bibel. Jeg forsto ikke hva som skjedde, men plutselig kjente jeg en slik glede over å se denne Bibelen. Samtidig hørte jeg en stemme som sa til meg: «Det er denne boken du skal lese!»

– Hvor kom denne stemmen fra? Jeg skjønnte ikke hva dette var.

Korset i bilen

Ekteskapet til Ghina gikk ikke så bra og endte med at hun og mannen ble skilt. Livet ble tøffere, og hun måtte klare seg selv. Bibelen som mannen hadde tatt med hjem, forsvant uten at hun fikk lest i den. Hun fikk arbeid i et firma hvor det viste seg at en av hennes kollegaer var kristen.

– Da jeg begynte i firmaet, visste jeg ikke at han var kristen, men en dag så jeg at det hang et kors i bilen hans. Jeg kunne ikke slippe øynene av korset. Jeg ble stående og bare stirre i mange minutter.

– Hva betyr dette korset? spurte jeg ham. «Det betyr at jeg er kristen, og det er jeg stolt over.» Jeg kunne ikke forstå at han var stolt over å være kristen, så jeg spurte ham hvorfor. Svaret hans ble et vendepunkt for meg: «Jesus døde på korset for å betale våre synder. Jeg er tilgitt fordi Jesus døde på korset.»

«Gi meg en bibel»

– Svaret forvirret meg skikkelig, for vi muslimer trodde jo

Ghina hørte en stemme som sa: «Det er denne boken du skal lese!»
(Foto: Scanstockphoto)

ikke at Jesus døde på korset. I flere dager ble jeg gående og gruble over dette. Jeg ropte til Gud at han måtte forklare dette for meg: «Hvis det er sant at Jesus døde på korset, så vis meg det.» Gud svarte. I en ny drøm. Jeg så tre kors. På denne tiden visste jeg ikke at Jesus ble korsfestet sammen med to røvere, en på hver side. Så jeg undret meg da jeg fikk se tre kors. Korset i midten skilte seg ut. Det var mye større enn de to andre og skinte sterkt.

– Da jeg våknet, kjente jeg en dyp fred. Frykten var borte. Jeg gikk til min kollega og sa: «Jeg tror på Jesus nå. Gi meg en bibel. Jeg trenger å forstå historien om Jesus; hvem var de to som hang på hver side av ham?»

Ghinas kollega tok henne med til kirken samme dag. Han er utlending og kunne gå i en internasjonal menighet i byen. Ghina, som nasjonal muslim, kunne ikke gå åpent i kirken, det ville være for farlig. Hun måtte komme dit i skjul. Pastoren gav henne opplæring, og etter tre måneder ble hun døpt. I hemmelighet møttes hun med to andre familier. Her fikk hun videre opplæring. Etter hvert kom noen flere nasjonale til tro, og de startet et husfelleskap.

Innesperret av familien

Familien til Ghina fikk etter hvert nyss om at hun var kommet til tro på Jesus. Så de kidnappet henne og holdt henne innesperret i tre måneder.

– Jeg ba om at de ikke måtte oppdage Bibelen jeg hadde med meg. Heldigvis skjulte Gud den, slik at jeg kunne fortsette å lese i den og styrke min tro. Mine søsken våget ikke å fortelle om dette til min far. De fryktet at han kom til å drepe meg.

– Til slutt ble jeg satt fri og kunne dra hjem til min leilighet.

Men det var ikke over med dette. Ryktet hadde spredt seg, og jeg ble kalt inn til de øverste muslimske lederne i landet mitt. Jeg ba mye, og Gud hjalp meg til å gi kloke svar som de godtok, og jeg fikk dra hjem.

– Jeg må være vis i hvordan jeg går frem, men jeg kjenner meg ikke begrenset, til tross for motstanden jeg møter. Familien min har forandret seg siden jeg kom til tro i 2005. Nå respekterer og elsker de meg. I oktober i fjor bestemte vi i husgruppen at vi skulle bli en menighet. Den 27. desember møttes vi og etablerte oss som kirke. En kirke av nasjonale disipler av Jesus som, enn så lenge, må møtes i hemmelighet. Vi ba inderlig til Gud om at flere skulle komme til tro på evangeliet.

Inn i alle hjem

Landet hun kommer fra kan vi ikke røpe her, det ville være for farlig for Ghina og hennes medtroende. Kirken her er usynlig for folk flest, men Gud ser den, og ved hans Hellige Ånd fortsetter den å vokse. Vi som ikke har slike begrensninger for vår trosutfoldelse, kan prise Gud for hans verk blant dem og be om beskyttelse, så vitnesbyrdet om evangeliet kan trenge inn i alle hjem.

DIN GAVE TELLER

Stefanusalliansen har flere partnere som opererer i landene på Den arabiske halvøy. Dette arbeidet er svært sensitivt, og vi kan ikke fortelle åpent om alle detaljene. Men det dreier seg om bibeldistribusjon, vennskapsevangelisering, TV-sendinger, veiledning og samtaler, internasjonale konferanser og produksjon av kristen litteratur.

Takk for din gave til dette arbeidet!

**Bruk giroen vedlagt bladet
eller benytt kontonr. 3000 14 57922**

Når skylden legges på offeret

De siste tre årene etter revolusjonen i 2011 har både politiet og militæret i Egypt begått overgrep mot forsvarsløse sivile, uten å bli stilt til ansvar.

Den unge, koptiske frilansjournalisten Susan Williams (pseudonym) har møtt flere koptere som har endt opp som ofre i dobbelt forstand. I denne artikkelen skriver hun spesielt for Magasinet Stefanus om den doble uretten som rammer kopterne hardt.

Vitser om volden

I flere tilfeller er ofrene blitt anklaget for selv å stå bak ugjerningene. Dette mønsteret har forplantet seg helt ned på landsbynivå. Koptere i Egypt utsettes så ofte for slike overgrep at man har begynt å lage vitser om det.

En av vitsene går omtrent slik: To menn går nedover en vei i byen Assuit, hvor de treffer på en koptisk mann. De angriper ham, og han blir så skadet at han må sendes til sykehuset. Når politiet oppsøker ham, forteller etterforskeren at han har en god og en dårlig nyhet. «Den gode nyheten er at vi har arrestert de to mennene som angrep deg». «Så flott», utbryter den skadde. «Men hva er den dårlige nyheten?» Politietterforskeren svarer: «De to mennene som angrep deg, er muslimer. Hvordan våger du å angripe de muslimske nevene med ansiktet ditt? Du er herved arrestert!»

Uttrykk for fortvilelse

Slike vitser fortelles ikke for å vekke latter hos tilhørerne. I stedet er det blitt en måte for koptere å uttrykke den økende fortvilelsen mange opplever. Flere koptere som oppsøker politiet for å anmelde kriminalitet begått mot dem, forteller at de må veie sjansen for oppreisning opp mot muligheten for at de selv blir anklaget for den samme forbrytelsen.

I saker som gjelder religiøs forfølgelse, ser problemet ut til å øke i omfang. Leser man politirapporter fra de siste månedene, kan det virke som om koptere har hatt en tiltagende tilbøyelighet til å angripe sin egen eiendom, plyndre sine egne hus og brenne ned sine egne kirker. Samtidig går ikke bare de virkelige overgriperne fri, de blir også oppmuntret til å begå nye kriminelle handlinger når konsekvensene uteblir.

Ofrene sitter fengslet

Seks koptiske menn fra landsbyen Al Dibya i Beni Suef-pro-

10. oktober 2011: En muslimsk jente kommer for å trøste en kristen venn som har mistet broren sin i nattens brutale angrep. (Foto: Lillian Wagdy/Creative Commons)

Koptere tatoverer gjerne et kors på underarmen. (Foto: Will Morris)

vinsen opplevde den 11. august i fjor så grove overgrep at en umulig kan vitse om det. I mer enn åtte måneder har mennene sittet i varetekt uten tiltale, mens politiet etterforsker en forbrytelse mennene selv var ofre for.

Det begynte med en bagatellmessig uenighet mellom en koptisk og en muslimsk mann om en fartsdump i veien utenfor den koptiske mannens hus. Situasjonen kom helt ut av kontroll, da en mobb på flere hundre menn ankom landsbyen samme kveld og brente ned koptiske hus og landsbykirken. Mer enn tjue koptere ble skadet i angrepet, flere av dem med alvorlige skuddskader i ansiktet. Politiet ankom landsbyen, men i stedet for å arrestere mobben, pågrep de seks av de sårede kopterne og anklaget dem for å ha «oppfordret til sekterisk vold». De skyldige er fortsatt

ikke blitt avhørt av politiet, men har i stedet begått nye overgrep mot koptere i Al Dibyia.

I mars i år ble en koptisk tuk-tuk-sjåfør i samme landsby angrepet uten grunn. Da han anmeldte volden, ble han selv varetektsfengslet sammen med den ene av angriperne. Begge slapp ut dagen etter, men som hevn for arrestasjonen ble fem låver eid av koptere påtjent.

«Forsoningsmøte» øker uretten

26. mars ble det arrangert et «forsoningsmøte» i Al Dibyia, der politiet var til stede sammen med muslimske og koptiske ledere. Først ble man enige om at de ansvarlige skulle utbetale 520 000 egyptiske pund til dem som hadde fått sine hjem og eiendommer ødelagt. Men under meklingen dukket det opp påstander om at 30 av dem som selv hadde vært med i angrepet, var blitt skadet – og at kopterne i landsbyen måtte betale 470 000 egyptiske pund for medisinsk behandling. Uten kompensasjon, og med de seks mennene fortsatt i varetekt, råder bitterheten blant kopterne i Al Dibyia.

En bakenforliggende årsak til den uretten koptere på landsbygda blir ofre for, er konflikter om rett til landeiendommer. Landsbygda i Egypt har opplevd en eksplosiv befolkningsvekst, mens naturressurser som dyrkbar mark og vann er svært begrenset. Koptere blir ofte sett på som «enkle mål» for andre grupper som vil overta deres eiendommer.

Slått helseløs – lagt i jern

I landsbyen Delga, i Al Minya-provinsen, nektet den 67 år

Kamel Saleh Al Rab ble banket opp og havnet på sykehus – hvor politiet lenket ham fast. (Foto: Privat)

gamle kopteren Kamel Saleh Al Rab å etterkomme naboens krav om å selge eiendommen sin til spottpris. Den 23. februar ventet han på at naboene skulle komme til et nytt forhandlingsmøte, men i stedet stormet syv væpnede menn inn i huset, dro av ham alle klærne og slo ham bevisstløs. Mennene tok Al Rab med seg og dumpet ham under en bro. Han ble senere funnet av andre naboer og tatt med til sykehuset.

Da Al Rab kom til seg selv på sykehuset, oppdaget han at han var lenket med håndjern til sykehussengen. Det gjorde det svært vanskelig for legene å behandle ham. I tillegg var det ingen som var villige til å forklare ham hvorfor han var blitt lenket fast. Han antok selv at det var nabofamilien som hadde kommet med falske anklager til politiet. Familien hans tok dette bildet av ham i sengen, med håndjernene på. Like etter møtte jeg selv kona og de fem døtrene hans på flukt i Kairo. Dagen før hadde de mottatt dødstrusler, og de våget ikke lenger å oppholde seg i hjemmet sitt.

Militæret slipper unna

Å anklage ofrene for å ha utført overgrep mot seg selv, er ikke bare en taktikk som benyttes på landsbygda. Også den egyptiske staten tyr til samme argumentasjon, som overfor ofrene etter Maspero-angrepet den 9. oktober 2011. Da ble 27 demonstranter, de fleste av dem koptere, drept av militære styrker som avfyrte skarpe skudd. For ett år siden ble Michael Adel Naguib Farag og Michael Mosaad Shaker dømt til tre års fengsel for å ha stjålet militære våpen og skutt ned sine meddemonstranter.

Fortsatt er ingen høyerestående militære blitt stilt til ansvar for å ha gitt ordre til å skyte med skarpt mot ubevæpnede demonstranter den blodige oktobernatten i 2011.

Øversettelse/bearbeidelse: Hilde Skaar Vollebæk

Dette bør du vite om trosfrihet i Tyrkia

Tyrkia blir fokusland under «Søndag for de forfulgte» i høst. Her er ti gode grunner til at landet fortjener vår oppmerksomhet.

Tekst: Thea Haavet

Den 9. november 2014 markeres «Søndag for de forfulgte» i kirker i mer enn hundre land i verden. Denne dagen oppfordrer Stefanusalliansen menigheter i Norge til å vise solidaritet med kristne som undertrykkes eller forfølges. I år fokuserer vi spesielt på Tyrkia.

Mange kjenner Tyrkia først og fremst som et varmt og solfylt ferieparadis. Dessverre er Tyrkia ikke like solfylt når det gjelder trosfrihet og menneskerettigheter. Nye rapporter fra våre samarbeidspartnere viser grove brudd på trosfriheten i landet som en gang var kristendommens kjerneområde. Den protestantiske kirkealliansen i Tyrkia (TEK) publiserer en årlig rapport om trosfrihetssituasjonen i landet.

Stefanusalliansen har også støttet arbeidet til trosfrihetsforsker Mine Yildirim, som nå er leder for Helsingforskomiteen i Tyrkia. Nylig la hun fram rapporten "Monitoring Report on the Right to Freedom of Religion or Belief in Turkey". Her presenterer vi de ti viktigste bekymringene fra disse rapportene.

1. Trakassering og hatkriminalitet

Verbale og fysiske angrep er et stort problem for landets kristne og for de lokale kirkene. 27. april i fjor ble for eksempel kontorene til Kurtulus Church Associations i Istanbul angrepet av 30-40 personer med steiner og egg. Mobben ødela inngangspartiet, vinduer og skilt før de trakk seg tilbake. Flere kirker og pastorer må leve med politibeskyttelse på grunn av tidligere angrep eller trusler om angrep.

2. Forfølgelse og utfrysing av konvertitter

Tyrkere som konverterer fra islam, møter undertrykkelse og utfrysing fra så vel familie som samfunn. Noen blir stemplet som landssvikere, andre risikerer å miste jobben. Voldelige overgrep forekommer også. Like før jul ble en 24 år gammel konvertitt fra Mardin kidnappet av slektninger, banket opp og truet med at han ville bli drept hvis han ikke konverterte tilbake til islam. Da lederen av kirken hans senere kom for å hjelpe ham, ble også han jult opp og truet på livet flere ganger. Fra tid til annen skjer det også drap, som da tre ansatte i et bibelforlag i 2007 ble angrepet, torturert og drept av fem unge sunnimuslimer. To av de drepte

var tyrkiske konvertitter fra islam. Rettssaken pågår ennå, og både advokater, vitner og medlemmer av menigheten ofrene tilhørte, har mottatt trusler.

3. Desinformasjon og diskriminering

Kristne møter en vegg av aggressive fordommer og beskyldninger gjennom mediene, i skolepensumet og i byråkratiet. De dyptgripende misoppfatningene av kristen tro er en av grunnene til at misjon har hatt liten fremgang i Tyrkia. Et eksempel: I historieboka til åttende klasse blir misjonæraktivitet beskrevet som en trussel mot nasjonal sikkerhet. I historiebøkene for tiende klasse står det at «armenere, assyrere og kristne var landsforrædere». Dette fører til at mange ungdommer blir trakassert på skolen.

4. ID-kort merkes med religion

Nasjonale identitetskort er utstyrt med en rubrikk for religion. Dette tvinger folk til å erklære sin tro, og det finnes utallige eksempler på at dette kortet har ført til grov diskriminering. Enkelte trossamfunn, som Jehovas vitner, sufisme og baha'i, er ikke godkjent på identitetspapirene. Medlemmer av disse trosretningene må oppføre en annen religion – og det finnes heller ingen mulighet for å oppgi at man er ateist. Det er mulig å la feltet stå blankt, men et blankt felt tolkes som en indikasjon på at man tilhører en religiøs minoritet.

5. Staten kontrollerer all religion

Tyrkia er blitt holdt fram som et forbilde for andre land i Midtøsten, fordi landet skal ha klart kombinasjonen av en stor muslimsk befolkning og det å være en sekulær stat. Men i Tyrkia forstår man sekulær som at staten kontrollerer religionen. Det gjør den gjennom et religionsdepartement kalt Diyanet, som rapporterer direkte til statsministeren. Diyanet utdanner, ansetter og lønner alle imamer. De bygger og fører tilsyn med alle moskeer. Diyanet omfatter kun sunniislam, men alle landets innbyggere, uansett tros-tilhørighet, betaler skatt til Diyanet. Samtidig nekter staten alle andre trossamfunn å være juridiske rettssubjekter, noe som er nødvendig for å kunne disponere en bankkonto, inngå og signere kontrakter, ansette arbeidere, eie eller leie eiendom og å publisere litteratur.

6. Vanskelig å etablere kirker

Ifølge loven har kristne rett til å eie eller leie et sted de kan bruke som kirke, men de opplever at det legges så mange hindre i veien at dette i praksis er umulig. Protestantiske menigheter er blitt oppfordret til å registrere seg som foreninger, siden de ikke kan være juridiske subjekter. Men når de gjør nettopp det, opplever de at lokale myndigheter av frykt for kritikk fra lokalsamfunnet og tap av stemmer, avviser eller trener søknader fra kristne menigheter.

Unge tyrkere som er medlemmer av den protestantiske menigheten i Antalya, som Stefanusalliansen har samarbeidet med gjennom flere år. Nå hjelper vi dem med å bygge en helt ny kirke. (Foto: Jon-Geir Dittmann)

7. Trosopplæring forbudt

Fremdeles er det slik at staten har monopol på religiøs undervisning. De kristne menighetene får ikke lov til å utdanne sine egne religiøse ledere eller åpne skoler der de kan lære opp medlemmene sine i troen. Hvis noen skal bli pastor eller prest, må de ta utdannelsen i utlandet eller på nett. Det har også vært et problem at kristne barn blir tvunget til undervisning i islam på skolen, til tross for at regelverket sier at de har rett til fritak fra disse timene. Dette er nå blitt bedre. Men fra Tur Abdin-området meldes det at rundt tre hundre kristne barn og unge blir tvunget til å delta i undervisning i islam. Om de uteblir fra undervisningen, får de anmerkning og nedsatt karakter.

8. Utrydningstruet kristen arv

På tross av at tyrkiske myndigheter ofte fremstiller kristendommen som en fremmed religion, har landet en unik kristen arv. Det var i oldtidsbyen Antiokia, i det nåværende Tyrkia, at disiplene for første gang ble kalt «kristne». Fortsatt finnes det grupper av kristne som fører sine tradisjoner tilbake til de første apostlene. Men gjennom århundrene har de kristne i Tyrkia vært utsatt for gjentatt brutalitet og undertrykkelse. De mest brutale eksemplene er folkemordet på en million armenere i 1914-15, og drapene på flere hundre tusen syrianske kristne fra 1915 til 1917. I de siste 20 årene har konflikten med kurdiske opprørsbevegelser kostet flere tusen menneskeliv. Syrianske kristne ble sett på som overløpere av begge parter i konflikten. Hele familier ble drept, og mange tusen flyktet til Europa. I dag teller de kristne i dette området et sted mellom to og tre tusen.

9. Menneskerettighetene krenkes

Tyrkia har lenge vært under sterk kritikk fra Europarådet for brudd på menneskerettighetene. Tyrkia er blant landene i verden med flest journalister i fengsel. Å utøve kritisk journalistikk innebærer fare for å miste jobben, bli straffet eller forfulgt på andre måter. Et eksempel er at tyrkiske forfattere som skriver om massakrene i 1915, forfølges og fengsles. Myndighetene benytter seg av paragraf 301, som erklærer at det er ulovlig å kritisere «tyrkiskhet» og «den tyrkiske stat». I 2007 ble den tyrkisk-armenske forfatteren og journalisten Hrant Dink drept. Det skjedde etter at han publiserte en artikkelserie om armenerne, hvor han også skriver om folkemordet de ble utsatt for. Senere ble sønnen hans, Arat Dink, fengslet for å ha utgitt sin fars artikkel om emnet. Dink ble dømt etter paragrafen om brudd på «tyrkiskhet». Historien skal med andre ord forties.

10. Verdens største unådde nasjon

Den tyrkiske republikk mellom Asia og Europa har nesten 75 millioner innbyggere. 99,8 prosent av befolkningen er muslimer. Det har vært misjonærer i Tyrkia siden 1960-tallet, men det er fortsatt bare rundt 5 000 etniske tyrkiske kristne i landet. Tyrkia var en gang kristendommens kjerneområde, landet hvor Paulus etablerte kristne menigheter på sine misjonsreiser, der han skrev de fleste av brevene sine og der vi finner de syv menighetene i Åpenbaringsboken. Men i dag er Tyrkia et av landene med færrest kristne i forhold til folketallet.

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

NORD-KOREA

Støtte til ballongmisjonæren

Den nordkoreanske flyktningen Lee Min Bok, bedre kjent som ballongmisjonæren, har grunn til å smile. Han ble tidligere i år intervjuet i den seriøse, sørkoreanske avisen Dong-A. Bakgrunnen var at nordkoreanske myndigheter hadde sendt en formell klage til Sør-Korea, der de ba sørkoreanske myndigheter stoppe Lees ballongsendinger. Som svar på dette, gikk sørkoreanske myndigheter offentlig ut og sa at de ikke kunne stoppe noen av sine innbyggere som kun benyttet seg av sin rett til ytringsfrihet. For Lee er dette første gang han har opplevd en så klar støtte fra øverste hold i Sør-Korea, noe han satte stor pris på. Gassballongene som Lee sender fra Sør-Korea og over grensen til nord, kan bære med seg opp til 30 000 flygeblader (se bildet). Målet med flygebladene er å nå inn med informasjon om omverdenen til nordkoreanere underlagt ekstrem sensur. Flygebladene inneholder blant annet informasjon om kristen tro. Lee ønsker også å få nordkoreanere til å stille spørsmål ved sine ledes slitte løfter om at Nord-Korea snart skal bli himmelriket på jord.

(Foto: Bjørn A. Wegge)

Mange blir kristne i Kina

Nordkoreanerne tar imot evangeliet i Kina. Det er godt kjent at mange nordkoreanere blir kristne etter at de har flyktet fra hjemlandet sitt. En nylig utgitt forskningsrapport viser at av nordkoreanere som har fått opphold i Sør-Korea og som i dag regner seg som kristne, så er ca 36 prosent

blitt kristne under oppholdet på flukt gjennom Kina, mens ca 60 prosent er blitt kristne etter ankomst til Sør-Korea. På dette unike bildet ser vi en gruppe nordkoreanske kvinner som i dag er aktive i en menighet i det nordøstlige Kina. Nord-Korea straffer slike kristne flyktninger ekstra hardt hvis de blir pågrepet og tvangsreturnert av kinesiske myndigheter til sitt opprinnelige hjemland.

(Foto: Arkiv)

«Jesu ai ni»

Vår partner i Sør-Korea, Tim A. Peters, er ikke bare en menneskerettighetsaktivist, men også en ivrig misjonær som ønsker å dele evangeliet med sine medmennesker. Her er Tim kommet i snakk med en syk, kinesisk kvinne i den kinesiske byen Nanyang. Samtalen avsluttes alltid med «Jesu ai ni» som på norsk kan oversettes til: «Jesus elsker deg.» Peters har tilbrakt mer enn 30 år som misjonær i Asia. I Norge er han mest kjent for sitt arbeid for å hjelpe nordkoreanske flyktninger. Tim A. Peters mottok i 2008 Stefanusprisen for sitt utrettelige arbeid for menneskerettighetene på Den koreanske halvøy.

(Foto: Bjørn A. Wegge)

PAKISTAN

Fire dødsdømt for blasfemi

Et kristent ektepar i Punjab-provinsen, Shafqat og Shugufta Emmanuel, ble dømt til døden for blasfemi 4. april. Dødsdommene kom bare åtte dager etter at en domstol i Lahore dømte en annen kristen, Sawan Masih, til døden. Medregnet Asia Bibi sitter nå totalt fire kristne fengslet i Pakistan med dødsdom. Vår partner i Pakistan, Human Friends Organization (HFO), har de siste ukene arrangert fredelige demonstrasjoner i flere pakistanske byer for å få de dødsdømte frigitt. HFO støtter også enken etter Qamar David, en pakistansk kristen som ble drept i politiets varetekt etter anklager om blasfemi. (Foto: HFO)

IRAN

Håp midt i lidelsen

I forrige utgave av Magasinet Stefanus skrev vi om Saeed Abedini som sitter urettmessig fengslet i Iran. Dessverre har vi ikke noen gode nyheter om ham, men derimot fra hans kone, Nagmeh Abedini, som for tiden oppholder seg i USA og Europa. Hun har, etter at ektemannen ble fengslet i september 2012, reist verden rundt og besøkt Menneskerettighetsrådet i FN, USAs kongress og mange internasjonale menneskerettighetsarrangementer. Hun er blitt intervjuet i en rekke internasjonale medier og har talt i kirker over hele USA. Overalt snakker hun om forfølgelsen av kristne og den urett de må tåle. Hun sier at Irans brutale behandling av ektemannen har åpnet øynene hennes for den urettferdigheten og lidelsen som altfor mange mennesker opplever.

BURMA

Jeevar ble ny i fengselet

Medarbeidere fra Stefanusalliansen møtte nylig Jeevar i Burma. Jeevar er en frukt av det flotte arbeidet med fengselsbesøk som skjer gjennom Christian Faith Ministry i Yangon, og som støttes av Stefanusalliansen. Jeevar fortalte sin historie:

«Jeg var farløs og lagde mange problemer for min mor. Jeg stolte bare på meg selv og sa: 'Jeg trenger ingen Gud!' Mitt liv var fullt av vanskeligheter, og jeg hadde ingen jobb. Jeg var en drunker og gambler som stjal fra min egen mor. Etter hvert havnet jeg i fengsel. Siden jeg har indisk bakgrunn, var det ingen som hjalp meg. Jeg ble mishandlet av vaktene, men ingen brydde seg. I julen kom noen folk fra Christian Faith Ministry på besøk i fengselet. Jeg var så takknemlig og følte at noe skjedde med meg. Etterpå ba jeg: 'Herre, jeg gir mitt liv til deg.' Jeg kjente Åndens nærvær og ble plutselig så trist av å se på livet mitt. Jeg overgav mitt meningsløse liv i

Norske interesser

Norge har vært involvert i Burma i mange tiår gjennom støtte til demokratiforkjempere som Aung San Suu Kyi og radio- og TV-kanalen Democratic Voice of Burma. Etter valget i 2010 har engasjementet økt. I 2013 åpnet det en norsk ambassade i Yangon, og Norge har ansvar for å koordinere det internasjonale donornettverket til Burma. I tillegg har Norges økonomiske interesser i landet vokst. Telenor har lisens til å bygge ut Burmas mobilnett. Og Statoil vant nylig konsesjon på å kartlegge olje- og gassutvinning. «Med økt interesse øker også ansvaret. Norge må fortsette å holde menneskerettigheter og demokratiske prinsipper høyt i sitt samarbeid med Burma, i politikken, men også i næringslivet», sier Kristin Storaker, menneskerettighetsrådgiver i Stefanusalliansen.

(Skjermdump fra CNN)

Videre sier hun at denne tøffe tiden åndelig sett har vært den beste i hennes liv. «Gud holder meg oppe», sier hun. «Jeg leser i Saeeds brev at Gud holder ham oppe også.»

Guds hender og ba: 'Gjør med meg som du vil!' Etter løslatelsen fikk jeg en jobb og ba min mor om tilgivelse. Jeg innså at det finnes en levende Gud som skjenker meg uendelig nåde. Det har forandret livet mitt. Jeg elsket alkohol og gambling så mye at det lenge var vanskelig å motstå fristelsene. Men jeg fikk hjelp av Gud til å la det ligge. Ved Guds nåde har jeg nå et godt liv og kan ta hånd om min mor.» (Foto: Gisle Skeie)

RELIGIOUS LIBERTY PARTNERSHIP

Generalsekretær Hans Aage Gravaas og hans kollega Ed C. Brown deltok nylig på Religious Liberty Partnerships (RLP) årlige konferanse – denne gangen i Ottawa i Canada. RLPs visjon er å oppmuntre til samarbeid mellom kristne organisasjoner i hele verden som jobber for trosfrihet og mot religiøs forfølgelse. «Samlingen gav meg inspirasjon i arbeidet. Jeg fikk knyttet mange spennende kontakter som kan bety mye for Stefanus-alliansen», forteller generalsekretæren.

Reisebrev fra en velstående turist

Jeg skriver dette i lobbybaren på et av Burmas dyreste hoteller.

Yangon, Burma. Kurvstolene her inne er store som saccoesker og putene myke. Rundt meg sitter asiatiske forretningsfolk (og en gruppe fra Telenor) og velstående turister. Hvor velstående jeg selv er hjemme i Norge, er usikkert. Men her er det ingen tvil om at jeg tilhører denne kategorien. Det er godt med komfort og vakre omgivelser, jeg innrømmer det og nikker et takk til den oppmerksomme og vennlige servitøren som kommer med en utmerket kaffe – som ligger flere hakk over den tynne, brune væsken jeg får på mitt eget hotell. Jeg bor nemlig ikke her.

Gatene

Yangon var hovedstad i Burma helt frem til generaltyrannen Than Shwe ble astrologisk overbevist om at det skulle bygges en helt ny hovedstad – Naypyidaw. Men fremdeles er Yangon en langt viktigere og mer interessant by, med sine utallige bygninger fra britisk kolonitid – som ville hatt godt av en grundig renovering (og i en del tilfeller rivning). Utenfor er gatene livlige og fulle av mennesker, boder, biler, familier, ja, et bryllupsfølge har jeg også sett i dag, og arbeidsfolk i en jevn strøm frem og tilbake – og fattige. Antallet postkortselgere er høyt. Og ettersom jeg var ettergivende og vennlig den første kvelden her, har jeg nå stadig vekk en hale av postkortselgere etter meg på vei inn og ut av hotellet. De vet hvem jeg er. Vet jeg hvem de er?

The Lady under press

Etter en rundtur i går satte guiden vår seg ned med oss i lunsjen. «Neste år er det valg i Burma», sa han, «og jeg tror

Frukt og småmat selges på gatene overalt i Yangon. (Foto: Jan-Eivind Viumdal)

at The Lady kommer til å vinne og bli president. Hvis hun ikke gjør det, tror jeg at det bryter ut borgerkrig.» The Lady, Aung San Suu Kyi, er utvilsomt den største utfordreren til presidentembetet. Men det må grunnlovsendringer til: Hun er gift med en utlending, og hun har ingen militærtjeneste bak seg. Begge deler er per i dag uforenlig med å bli president.

Muslimere forfølges

Men heller ikke Suu Kyi er uangripelig. Det siste året har hun fått kritikk fra flere hold for ikke å ha vært tydelig i fordømmelsen av de massive angrepene på rohingya-muslimene i Arakan-delstaten. Der herjer buddhistnasjonalister muslimske landsbyer, og flere hundre muslimer er drept. 140 000 bor nå i flyktingleirer under svært dårlige forhold. En kontakt vi møtte her i Yangon mente at militæret står bak: «The Lady kan ikke forsvare muslimene og kritisere buddhistnasjonalistene uten å miste tilhengere. Dette vet militæret, og derfor støtter de angrepene i skjul. De vil at The Lady skal trå feil og svekkes som presidentkandidat.»

Han er ikke alene om å mene at militæret spiller en rolle i angrepene. Men

den voldelige buddhistnasjonalismen er i seg selv ikke en militær oppfinnelse. Den er ennå ganske ung, men den vokser. Buddhistnasjonalismen har støtte også blant mange «vanlige» burmesere som frykter at nasjonens buddhistiske identitet skal forvitte. Det foreligger et lovforslag som skal gjøre buddhismen til statsreligion og som – dersom det blir vedtatt – drastisk kan forverre situasjonen for alle religiøse minoriteter.

Kristne undertrykkes

I en annen delstat i vest, Chin, er det de kristne som er utsatt for undertrykkelse. 90 prosent av Chin-delstatens innbyggere er kristne. Dette er Burmas fattigste delstat. Undertrykkelsen her er ikke så eksplisitt voldelig og dødelig som den muslimene opplever. Men gjennom mange år er kirkene blitt motarbeidet. En rekke kirker og kors er revet – og gjerne erstattet med en militærleir eller en buddhistisk pagode.

Det mektige militæret

Er det mulig å skape fred og demokrati i en stat hvor 60 prosent av statsbudsjettet sprøytes rett inn i militæret? Attpåtil en stat som ikke har en eneste ytre fiende? Det er ingen tvil om at det mek-

tige og egenrådige militærmonsteret er det største hinderet på veien mot frihet og demokrati. Og et slikt monster trenger penger for å overleve. Mange penger. Det får de blant annet gjennom storstilt salg av narkotika. Og mennesker.

Da min mannlige kollega og jeg selv tok drosje i går kveld, etter mørkets frembrudd, gikk det ikke mange sekundene før sjåføren spurte om vi var interessert i en «spesiell opplevelse – litt fest og moro». Det var ingen tvil om hva han hadde i tankene. Vi svarte kjapt at vi hadde våre koner hjemme i Norge og ikke hadde andre planer for kvelden enn å finne et hyggelig sted å spise. «Jada», svarte han, «men noen ganger har man behov for å nyte litt fersk frukt.» Jeg vil helst ikke tenke på virkeligheten bak disse få ordene. Men jeg synes jeg må.

Mennesker til salg

Burma har et alvorlig problem med menneskehandel. Ikke minst blir rohingya-muslimer i høye antall bortført eller lurt av ekstremt kyniske menneskehandlere. Flere tusen rohingyaer, på flukt mot en bedre fremtid, er blitt fraktet til skjulesteder nord i Malaysia. Der blir de banket opp, de får nesten ikke mat, og det kreves løsepenger fra deres

*Jenter som for en periode er tilknyttet et buddhistisk kloster og lever av det folk gir dem hver dag.
(Foto: Gisle Skeie)*

lutfattige familier, forteller ofre som har sluppet unna. Særlig unge kvinner risikerer å bli solgt inn i sexindustrien. Og Burmas militære er medskyldige.

Videre har Chin-delstaten Burmas høyeste tetthet av tvangsarbeid. Nesten alle chin-husstander har opplevd å bli tvunget til å arbeide for militæret; for å frakte militære forsyninger, rydde landminer eller bygge veier. Heldigvis er dette blitt bedre de siste årene.

Postkortselgerne

Min tilmålte tid i den svale lobbybaren er snart over. Den utmerkede kaffen er betalt, og jeg har ikke lenger noen legitim grunn til å oppholde meg her. Jeg går ut. Ut i de livlige gatene i Yangon, Myanmar. Eller Rangoon, Burma – som man tidligere ville ha sagt det. Ut i gatene som er så fylt av mennesker, lyder, lukter, boder, arbeidsfolk og postkortselgere.

Postkortselgerne, ja. Hva med dem? Jeg gir litt nå og da. En tusenlapp – litt over seks kroner. Det kan bety noe for dem i dag. I morgen er alt det samme igjen. De vil fortsatt være fattige, og militæret vil fortsatt være mektigere enn hva et demokrati kan tåle.

Forandringen

Men mye viktigere enn alle mine tusenlapper er det arbeidet som hver dag utrettes av våre fem fantastiske partnere i Burma: Equality Myanmar, Free Burma Rangers, Chin Human Rights Organization, Christian Faith Ministry og Chin Christian College. Hvert skritt vi går sammen med dem på veien, er et nytt, lite skritt i riktig retning for Burma.

Våre partnere jobber med menneskerettigheter – i ordets beste og mest praktiske betydning. De bevisstgjør undertrykte minoritetsfolk. De sørger for utdanning, både på barneskole- og høyskolenivå. De går på fengselsbesøk til lutfattige kvinner som har solgt narkotika – eller kroppen sin – for at familien skulle ha noe å spise. De hjelper til med integrering av tidligere barnesoldater; Burma har hatt klodens største andel barnesoldater, og disse trenger hjelp når de skal tilbake til et vanlig liv. Våre partnere deler også ut julegaver og bibler til munkene. Og de driver dialogarbeid mellom kristne og andre religiøse grupper – og bygger opp viktig kontakt med myndighetene. De er drevet av en ukuelig vilje til å gjøre hjemlandet til et trygt og godt sted for burmesere flest – også for de etniske og religiøse minoritetene som Burma er så rikt på.

Når jeg tenker på dette, da tror jeg at Burma kan forandres. Vi har sett det før, andre steder. At sannhetens vedvarende hvisking til slutt overdøver våpenenes ville brøl og velter voldsmakten overende. For det er det sannheten gjør. Den setter mennesker fri.

Gisle Skeie
redaktør

Enke for andre gang

På nyttårsaftnen ble Faith Kore Usman (29) enke for andre gang da muslimske ekstremister drepte mannen hennes. De fikk ni år sammen.

Tekst: Thea Haavet

Foto: Morning Star News

– Min første ektemann, Davou Philip, ble drept av fulani-nomader i 2002, forteller hun til Morning Star News.

– Davou og jeg fikk én sønn sammen, før han døde. Men senere førte Gud meg sammen med Kore Usman. Vi ble gift, og Gud velsignet oss med fire barn. Jeg trodde min byrde som enke var blitt løftet av meg, men nå er også min andre ektemann blitt drept.

Angrep gudstjenesten

Faiths andre ektemann ble bare 34 år gammel. På nyttårsaftnen feiret han gudstjeneste ute på markene, nær den lokale kirken i landsbyen Maihakorin Gold i det sentrale Nigeria. Da begynte muslimske fulani-nomader plutselig å skyte mot forsamlingen. I tillegg til ektemannen Kore Usman, ble en 41 år gammel seksbarnsmor og en fjorten år gammel jente drept. Tolv andre ble såret.

– Jeg stoler på Gud, at han skal trøste meg og ta vare på meg og de fem barna mine, sier Faith.

Danlami Yato har vært pastor i den lokale kirken i Maihakorin Gold i drøye to år. Dette var det fjerde angrepet han opplevde. Han forteller:

– Jeg og andre medlemmer av eldsterådet holdt et møte inne i kirken, mens kirkegjengerne var ute på åkeren utenfor der de sang, danset og takket Gud for hans velsignelser i året som gikk. Plutselig kom muslimske fulani-nomader og begynte å skyte mot dem.

Flere angrep

Angrep på kristne i Nigerias nordre og sentrale delstater har økt drastisk i 2014. Kristne blir angrepet nesten hver uke. Ifølge våre kilder har terroristgruppen Boko Haram utrustet fulani-gjeterne med moderne skytevåpen og opplæring i bruk av dem. Fulaniene er en fattig folkegruppe, og det er et ganske nytt fenomen at de angriper med skytevåpen.

Regjeringens manglende evne til å få slutt på islamistenes vold har reist vidtrekkende kritikk fra religiøse og politiske ledere. Human Rights Watch opplyste i desember i fjor at mer enn 3 000 kristne er drept i det sentrale Nigeria siden 2010. I den fylldige rapporten «Leave Everything to God» kritiserer menneskerettighetsorganisasjonen nigerianske myndigheter for at de ikke rettsforfølger gjerningsmennene, til tross for at mange av dem er velkjente i lokalmiljøet. Rapporten er basert på intervjuer med 180 vitner og ofre i delstatene Kaduna og Plateau.

– Vitnene sto fram og fortalte sine historier, laget lister over de døde og identifiserte angriperne, men i de fleste tilfeller ble ingen ting gjort, sier Daniel Bekele, leder for Afrika-seksjonen i Human Rights Watch.

– Vil ikke tie

I mars ba også Nigerias største kirkelige nettverk landets president om økt beskyttelse mot angrep fra Boko Haram.

– Vi vil ikke tie midt i forfølgelsen de kristne møter, sa pastor Ayo Oritsejafor, president i Christian Association of Nigeria (CAN), til nyhetsbyrået World Watch Monitor.

Han appellerte til regjering og sikkerhetsorganer om å være føre var når det gjelder å beskytte liv og eiendom, og å anlegge sak mot gjerningsmennene.

– Drapene i Nord-Nigeria bør fordømmes og er handlinger av ondskap mot menneskeheten, sa Oritsejafor.

Basar for Egypt i Bjørketun barnehage

Bjørketun barnehage har arrangert sin årlige basar til inntekt for Egypt og Stefanusbarna. Som alltid var det et stort engasjement fra både barna, foreldrene og de ansatte. To av barna viser stolt frem årets resultat. (Foto: Bjørketun barnehage)

TEMAREISE

KYPROS 6.-16. OKTOBER 2014

Møte med mennesker, tro og kultur

Reiseledere:

Jan Gossner - tidl. rektor ved Høyskolen i Staffeldts gate

Bjørn A. Wegge - tidl. generalsekretær i Stefanusalliansen

- Paulus' forkynnelse av kristen tro i en flerkulturell verden.
- Tradisjonsrike klostre og kirker – kultur og musikk.
- Den globale kirke og Midtøsten – møte personer og miljøer med base på Kypros.
- Ferieopplegg over 10 dager med god veksling mellom tilbud, fritid, strand og by.

Hotellet Crowne Plaza ligger flott plassert med egen strand og vakker promenade til sentrum og gamlebyen i Limassol.

INTERESSERT? TA KONTAKT!

Last ned katalog - www.fokusreiser.no

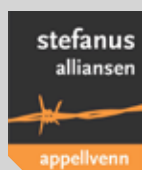

SABRA FOKUSREISER

Tlf 38 12 56 60 • post@fokusreiser.no

ENGASJER DEG – SAMMEN FOR DE FORFULGTE

PROTESTER!

Bli en av våre 6 500 appellvenner! Én aksjon per mnd. Velg e-post, brevpost eller sms (send sms **ROP** til 2377).

BE!

Be for mennesker, kirker, land og prosjekter. Du kan få aktuelle bønneemner på e-post (ukentlig) eller i Magasinet Stefanus.

GI!

Forkjemper er navnet på vår faste gaver tjeneste. Faste gaver gir økt forutsigbarhet og lave administrasjonskostnader: www.forkjemper.no

LES!

Magasinet Stefanus gir god informasjon. Syv utgaver i året. Abonnementet er gratis. Du kan også få nyhetsbrev på e-post annenhver uke.

FØLG OSS!

Jevnlige oppdateringer – finn oss og følg oss!

Facebook: Stefanusalliansen

Twitter: @trosfrihet

Påmelding: www.stefanus.no – post@stefanus.no – Tlf.: 23 40 88 00

Noen historiske glimt – i anledning Grunnlovsjubileet 2014

› **1000-TALLET** Kristningen av Norge. Hedensk gudsdyrkelse blir forbudt.

› **1536-37** Norge – som umælende lydrike under Danmark – blir evangelisk-luthersk. Alle katolske biskoper avsettes og erstattes etter hvert med lutherske superintendenter. Kongen la vekt på å etablere et rent, luthersk rike; katolsk og reformert propaganda ble effektivt bekjempet.

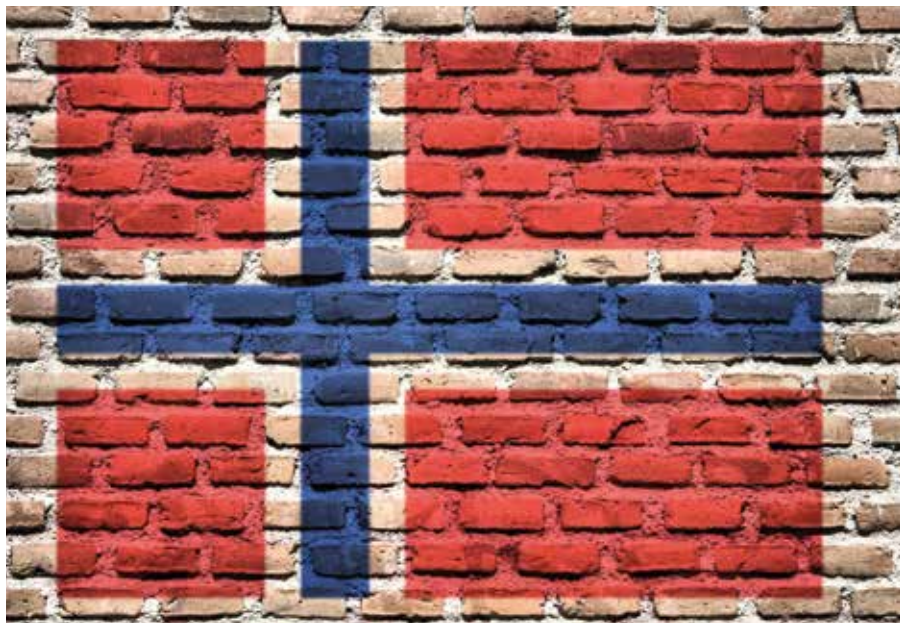
› **1687** Christian Vs Norske Lov av 1687 slår fast at ingen jøder har lov til å oppholde seg i Norge uten kongelig leidebrev.

› **1741** Konventikkelplakaten trer i kraft: Et av enevoldsmonarkens tiltak for å kontrollere alt religiøst liv. Ville folk samles til religiøs oppbyggelse, måtte flere krav oppfylles, særlig at det skulle skje under geistlig kontroll. Plakaten overlevde riksforsamlingen på Eidsvoll i 1814.

› **1814** Grunnlovsforsamlingen innskjerper og utvider forbudet: «Jesuitter og Munkeordener maae ikke taales. Jøder ere fremdeles udelukkede fra Adgang til Riget.»

› **1842** Konventikkelplakaten oppheves, etter voksende motstand – ikke minst fra kvekere både i Norge og England. Statskirkens folk kan nå samles uten geistlig overoppsyn. Det lages en egen ordning for kvekerne, så de også kan samles – og året etter får Den katolske kirken opprette en menighet i Norge.

› **1844-45** Den nye friheten formaliseres da Stortinget vedtar og kongen signerer den viktige Dissenterloven (bildet), som

tillater organiserte, kristne trossamfunn utenfor Statskirken.

› **1851** Etter fire avstemninger i Stortinget fjernes den såkalte «jødeparagrafen». Det var simpelt flertall for å fjerne den i alle de tre første avstemningene, men først i fjerde forsøk oppnådde man det påkrevde to tredels flertall.

› **1897** Munkeordener blir tillatt.

› **1942** Jødeparagrafen gjeninnføres av Vidkun Quisling – og fjernes igjen ved krigens slutt.

› **1956** Jesuittene tillates omsider i Norge.

› **2012** Stortinget endrer Grunnloven, og slik lyder den nye trosfrihetsparagrafen (§16): «Alle Indvaanere af Riget have fri Religionsøvelse. Den norske Kirke, en evangelisk-luthersk kirke, forbliver Norges Folkekirke og understøt-

tes som saadan af Staten. Nærmere Bestemmelser om dens Ordning fastsættes ved Lov. Alle Tros- og Livssynsamfund skal understøttes paa lige Linje.»

Dissenterloven: «Lov angaaende dem, der bekjende sig til den christelige Religion, uden at være Medlemmer af Statskirken.» (Foto: Riksarkivet)